

Den mann som er verdens samvittighet lever!

En norsk frivillig skildrer de følelser som betok ham og hans kamerater etter attentatet mot Adolf Hitler.

Det er på en jernbanestasjon i Tyskland. Overalt vrir det av militære. Kurertoget til Sovjet-Russland skal gå. Etter en kort kamp om de beste plasser er 8 mann pluss pakninger stuet sammen i hver kupé. Toget blir overfylt. Gangen og plattformen blir også belagt. Det er et lite helvete i den trykkende varmen. Man sitter stille og svetter. Alle mann ser med stigende begeistring fram til natten.

Det brister for én. Blek forsøker han å komme fram til vinduet for å få frisk luft. — Da svirrer to små ord gjennom kupéen. Mannen blir enda blekere og må sette seg. Alle mann smaker først på dem, og stillheten blir ubehagelig. Så bærer det løs. Fire ord dirrer i luften og forpester toget. De synges mot togsjennene og skrives ut fra alle togets sammenføyninger. Trenger seg smertende inn i bevisstheten. Tregt forsøker man å forstå, og det hele antar langsomt form. Adolf Hitler er død.

En skriker opp og vil ha rede på hva som er hendt. Alle mann ser på hverandre og ryster på hodet. De vet ingen ting. Alle var uvitende til for noen få øyeblikk siden. Alvoret og uhyggen brer seg innover toget. Da vet alle som én, det er sant. Solen skinner ikke lenger no.

Det tykner til, og det blir mørkere. I det fjerne høres også torden. Regnet skyller like etter ned. Gjennom vinduet skimtes no så vidt enkelt-hetene. Men det er Tyskland som ligger der. Et Tyskland uten fører. Det er fantastisk. I marken er det

ingen å se, og mørket legger seg snart over de velstelte gårder og åkrer. Enno hviler uvissheten over landet, men imorgen vil budskapet ryste dets grunnvoller.

På toget virker det sterkt. Det preger ansiktene, som er harde og lukkede. Ingen røper sine tanker. Døden var de fortrolig med, den var deres venn. Den eneste som kunde hjelpe når sansene, motet og viljen svikter. Når alt er håpløst. Når smertene river i kroppen eller avsendig sorg kvæler sinnet, rekker den sin knokkelhånd ut og hjelper. Mannen med ljåen har no hentet Tysklands fører. Landets sjel. En hel nasjon er merket av døden. Brutalt har den grepet inn i krigen. Lettsindig har den åpnet vegen til seier for en av partene. Meningsløst gitt tegnet til undergang for den andre. Spilt poker, med nasjonen som innsats. De forstår den ikke lenger.

I grålysningen ruller toget inn på bestemmelsesstedet. Forvåkne soldater samler sammen sine saker. Her er menn av ulike karakter og sinn, men de har gjennomlevd det samme. Det er ingen tilfeldighet at alle vil kjempe videre i Førerens ånd.

Framtiden er med et blitt usikker men ikke håpløs. De er voksne for å vinne krigen.

Må verden oppleve den katastrofe at Tyskland taper, da vil disse menn også vise verden at de kan tape.

Seinere fikk de vite sannheten. De knyttet nevene, men ikke av raseri. Gleden var større. De takket Gud.

I denne krig har forrædere og sabotører spilt høyt spill. Høydepunktet trodde vi var nådd ved Italia. Da kom dette mordforsøk. Sannheten er at England ved denne uoverlagte handling nær hadde kastet Europa ut i en ny katastrofe.

Blir Hitler myrdet vil meget forandre seg, også krigen. Tyskland vil ha hevn. Krigen vil bli et uttrykk for dets raseri og krigsførselen vil ikke lenger ha noen grense.

Ledelsen av Tyskland vil da ligge i hendene på de menn som står ham nærmest. Dette har Adolf Hitler forutsagt og organisert før krigen.

I dag lever heldigvis den mann som er verdens samvittighet.

Adolf Hitler er garantien for at krigen kjempes med blanke våpen og at Tyskland vinner. Blinde er de som tror at dette attentat er et svakhetstegn fra Tyskland. Enno mer blind er den som tror at Hitlers død vilde ha ført til fred.

44-Sturmm. Øivind Løvli.